

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap július 19-én 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Amália sirja.

(Folytatása.)

Midőn fölébredtem, ipam egyik igen ismertt teremében valék. — Amália szobája volt, 's én egy gazdag puha pamlagon fekvém, — boldog boldog én! — Amália lábaimnál térdelt; körülé négy öt idegen férfi, mind reám bámuló; arcaikon tudakosság vonásai ültek; fontos képet igyekeztek kölcsönözni — jós tekinteteket váltogattak. — Orvosok voltak, testem orvosai; — 's testem felépült.

De lelkem! az isteni szikra, úgy látszik, kifogyott agyamból 's idegeimből; a' nemesb érzelmek eltompultak; nyomott kedélyű, érzéketlen, részvétlen voltam mindenki iránt. — Igen, lelkem becése enmagam előtt sülyedt; magam magamat nem értém; egyetlen kinos érzelem feszíté keblemet, 's ez gyűlölség volt.

Törvényszerűleg roppant gazdagság birtokába iktattattam. — Hah, mint bókoltak, mint tiszteltettem, mint imádtattam; — és az öreg milly megelőző nyájas volt! és — és — mennyi barátom lett!

O pénz! o emberek!

Nagy ebédeket adtam, végetlen lánczát nyújtám az örömnapoknak barátim kezébe. — Istene voltam a' körnek; magasztaltak, dicsőséggel halmoztak; minden, elmém silányka eszméi, ecsetem reszketeg vonása istenítettet; és én fennhangon kacágtam, 's a' megvetés szikrája lángra lobbant, és legbensőbb szobába vonulva imádkoztam; mert érzém, hogy közel vagyok az örülséghez; és a' gyűlölség, enyészetsötétté füstölte belsőmet.

És kevély lettem, millyen csak lehetett a' hajdan és jelenkor legundokabb, legocsmányabb lelkű gazdaga; játékul használám az embereket; kegyetlen voltam, a' pénzcarnok kegyetlene, örömemet lelém az adósok nyomorgatásában, 's kárörömem magasodott, midőn a' nyomorú szegény éhszomjan hörögve lelketlenül-el-előttem.

De mind ez csak pillanat öröme volt. — Magános óráimon, házam kebelén férgek rácsódtak; a' halál elsuhintá ivéről a' vést hozó nyilat; komor gyász felhője vonult egemre; reményeim esilagai inogni, sötétülni kezdtek; a' csapások utósója fenyegetett; lefolyt óráimnak minden másod percze iszonyú jövőre készített.

Amália, a' testesített jóság, elhunyt. Reggelem dicső fényét befelhőzték az ormosuló viharok. — Most azon egyetlen világ, melly rideg pályámat megvilágosítá, összedült; — azon tükör, melly tetteim irányát visszasugárzá, szétrepedezett. — Napom leszállt. — De világom borzasztó fényt hagyott hátra. — A' tükör visszasugárlá a' multnak gyász képeit; — és a' leszállt nap sugárokat lövelt multnira. — Mint a' legnyugvó nap sugárai visszamaradoznak az est sötétlő szürkületében, hogy a' gyenge emberi szemnek, átmenetelül szolgáljanak a' világosságról sötétre: olly jóltevőleg, olly rémesen hatott reám Amália utósó pillantata. — Midőn feleszmélék, sötétség uralkodott körülem; szivem hamvederhez hasonlított; agyamba az ítélet kongó lármája zugott; fásult idegeimen fagyasztó hideg futott keresztül; szobámban rémes sötétben villámok cikáztak-át; csudás indulatok nemtői, ármány szellemek sugdosták tele füleimet; az átok 's vele atyafi istenek mennykövei tarolták-el utósó eszméimet; a' halál ön-keze nehezült mellemre; fénytelen szemeim remény után nézdeltek; borzasztó villám szök-kent-át eszmény-álmaimon, 's remény helyett a' szín-barna éj-sötétjébe és Amália elhamvadt tetemei felett lobogtak-fel e' betűk: — „boszú!”

„Boszú!” — riadék elkapatva. — Szivem üdvét sátán-hóhérok tépték-el; 's ezek sátáni boszúra értek-meg. — Igen Amália! boszú mind halálig!”

III.

A' f é r f i.

Szivem, mellyen rég ölyűk rágódtak, elvérzett; a' halál madarai barátim lettek; mert csak ők voltak tanúi néma keservemnek.

Tudjátok-e? — a' legtüzesebb, legzordonabb fájdalom néma, és e' fájdalom soha vagy igen ritkán enyhül.

A' kora nyomorúság, betegség, fájdalom erőmet megtörte, arezvonalmimat megöregítette, a' 30 éves férfinak fejét megfehé-ritette; szemeimet meggyengítette, kezeimet reszketők-ké tette.

A' természet nem tetszett; virágaiban magvát láttam a' halál-nak; a' remény színű növényeket, mint gyermek Nérót anyja keblén, mérgeseknek, kegyetleneknek, halál biztosainak néztem. — Minden elemet békóban láttam, a' csalárdtság által bilincsel-

ve, — ugyan azon családság által, mely a' föld-kört vizárba süllyeszti.

Czél nélkül utaztam; voltam hol a' havasok gyökereznek; másztam Montblanc jég-koszorúzza fejét; néztem a' Rajna tükreit 's a' Volga zuhamait. — Voltam, hol hajdan Athén állt, és Socra; tes az igazságért elvérzett, 's Xerxes a' tengereket megkorbácsoltatta.—A' korán hunytt Ilium, a' tettekkel dús Carthago, 's Lykurg dicső honja romain nyugodtam, és az embereket mindenütt gonoszoknak, szerencsétleneknek, vagy mindkettőnek találtam;—a' természetet majd mint kényesztető, majd mint rossz anyát láttam, és szívem jéghideg maradt, 's jel szavam „boszú.“

Utaztatok-e tengereken? láttatok-e vihart? mely világokat dönt, 's milliard életet egyetlen leheletével semmisít; — 's ha nem — — nem láttatok rettenetést. — Képzeltetek hát egy nagy semmit, mely mérhetlen, 's mellynek felrészén tükör-csillám részegíti a' szem idegeit; — minden csendes; vigan szárnyalnak a' kevély lobogók; duzzadtan nyomul előre a' tártt vitorla; nyugton üriti-ki csekély rhumát a' gondtalan matróz, — 's a' hajó sápadt birtokosa, derültt kedélylyel számítgatja veritéke gyümölcseit. — Unott kormányos hordja körül szemeit a' nagy semmin, mely napok óta fásultt egyformaságba sodorgatta képzetét; — tova a' láthatár vég szélein pontocskát lát; ütereit dagadoznak; szíve dobog. Ez föld vagy hajó, — 's mindkét esetben élet 's lények közelednek. — A' pontocska növekszik, mint a' napból leszálló szárnyas-király alkata, vagy a' puszták vad fíja szomjas szemei előtt a' dús oáz. — A' pont nőttön nő, — alkata egy uj nagy világ, 's hatalmának erejét kezdi szétszárnyaltatni. — A' kormányos tekintete merevül; örömvonásai zordonulnak; életünk jeleneteiből egy nyillt kép áll előtte, a' csalódott reményt ábrázoló. — Az ifjú szellő, már bátor, erős, engedetlen széllé alakult, 's majd dühös orkánná vénült. — A' vitorlákat be kell vonni; mélységek nyílnak, millyet képzelet nem terem, — 's a' gyenge fa-alkotmány bele rohan; a' kormányos keze és eszméi ingadoznak; az esés iszonyú, kábitó volt; de rövid kegyelem karolá őket fel; hullám nyomul a' mélység gyomrába, — hullám — rettentő, mellyhez Chimborasso és Dhavalagiri törpe dombocskák, 's ezemeli őket méltóságos ormára: — de meg-unya a' szokatlan terhet, mérgesen dobja szomszédja hátára, 's az ismét tovább; hegyről mélységbe és ismét égig nyúló tetőre vette-tik a' reményekkel dús fa-lak; villámok szökdelnek keresztül, 's a' rémültt képzetet utósó támasztól fosztják-meg; — minden vesz-ve van!

Igy mulatta magát egyik tavaszi napon a' tengerszoros; ilyen kép állt élénk színekkel rajzolva képzetemben; — a' lehetőség eszméjére szorongott keblem, midőn sikoltást, segedelem-kiáltást hallék. — Karom sajkát, evezőt ragadt; — indultam. — Ősz öreg rohant felém a' parton; térdelt, könyörgött, sirt, szabaditnám-meg fiját, kit a' vihar multság közben sodort-el a' parttól. — Az öreg, ipam, Amália atyja volt. Meredten, mint bűvölt, álltam; evező, sajka; láncz kihullott kezemből; nem mozdulhattam. — De ha lehet, mozdultam volna-e? — Nem! — ármány szellemeim kaján örömmel melengeték szívem lapjait; kárvágy, viszontorlás, ördögi kéj, édes gyöngéden feszíték mellemet. — Valljon megszáditottam volna-e minden áldozat nélkül? — Valljon nem taszítottam volna-e még feneketlenebb örvénybe? — Valljon nem voltam-e már elhatározva őt veszni engedni, — és ezen' öreget, a' féregként előttem porba heverőt, nem örültem-e vénsége gyámja nélkül látni?! — „Ha ha ha! — kiáltám — Vén lator! a' szerep megfordult. — Amália boszút — boszút!”

Hah! mint rázkódott össze az elátkozott sátán, az elkárhozott gaz. Megsajnálátok őt; — én nyugodtan néztem kinait, és sajnálám, hogy nem szaporíthatom.

„Ember! — kiáltá az ősz, rám ismerve, még mindig térden 's bősziúttan — Amáliám, Amáliád lelkére, szerelmére, saját üdvödre kérlek, segíts! — minden örömem, boldogságom, életem minden percze, neked legyen szentelve; segíts! — dolgozni akarok, rabszolgád leszek, önkényed minden vágyát vakon teljesítendem, sujtó pálczád kényét áldva csókolom, csak segíts, csak mentsd-meg őt, kit egyedül szerettem!”

„S őt egyedül szeretted? — és Amália nem volt gyermeked? — 's én mit vétettem, hogy csontaim 's tagaim kinoztatád? hogy életerőmet letöréd? — azt, hogy leányodat szerettem? — nem térdepeltem-e? — 's ő nem csókolta-e lábaid nyomát? — kegyelmes voltál-e te? — mutattad-e az irgalom legkisebb jelét? — Nem, nem öreg! Nézd csak roskadt tetemimet; nézd őszült hajaimat! Mind szenvedésim tanúi; ezek egykorúkká emeltek minket — 's hogy egyformák legyünk öreg, nálad a' szenvedéseknek azt kell egészíteni.

Az öreg eszméletlenül rogyott össze. A' vész éles és utósó hangot kapott-fel, 's fél óra mulva a' part lázos vize az atya karjai közé veté a' szeretett fiút.

Álmomban Amáliát láttam. Búskomoly volt; tettemet akarám igazolni; mosolygott. Utána nyultam, át akarám karolni, felébredtem, 's az első tárgy, mibe szemeim ütköztek, Amália és Julia

sírja; az iker-sír volt. — „Boszu! — riadék — boszu még neked öreg, 's azután természet ura! büntető 's kegyelem-karjaidba vetem magamat!”

Évek multak; kereskedésem factorok által folyt; magam kizárólag csak egy ügyet vittem. — t. i. ipamnak minden őt terhelő adósságát átvettem. — Az öregnek kereskedése csökkent; — birtokomban volt kötelezvényei meghaladták birtokát; 's a' rossz szellemek tervet sugdoztak füleimbe. Szívem félénken dobogott; nyugtalanul, mint kényes gyermek vártam a' jó alkalmat.

Isten! a' te útaid titkosak; 's te nem hagyod a' bünt büntetlenül. — Halljátok!

Forró nap mult-el; — ilyen lehet az africai siroccónak gyermeke. Borús est és szélvész esz lépett helyébe. Mezei lakom magányában a' multnak könyeit idéztem vissza; — midőn a' láthatáron szokatlan fény nyomult-fel. Szabadba sietek. — Iszonyú! — egy század fáradsága ropogott-fel büszke lángokba ég felé a' szomszéd városban. — Amália atyja jutott eszembe; féltém őt, nem vesztélytől, hanem hogy boszúm mennykövét kijátszá ég, sors, vagy pokol. — Mohón száguldtam a' szerencsétlenség tanyájába; — ezerek lettek semmivé, 's ugyan annyi ezerek könyeit szárítámfel javaiknak ingyen visszatérítésével. — Ipm nagyszerű csarnokaiból nagyszerű lángok csapkodták a' mennyivet; — az öreg magán kívül volt; fiját kiáltozá, ki fenn maradt a' termekben.

Ez második fija volt az öregnek, 's most egyetlen gyermeke. Ezt soha nem szenvedheté egyenes őszinte jószívúsége miatt, 's talán mivel nagyobb testvérével, kit a' hullámok öröklöttek, szünteleni vitában volt. — De szerencsétlenségei közelítették, és kibékíték az öregot, 's midőn már szíveik érték egymást, a' végzés vas keze ezt is fenyegetni láttatott.

Hágsó alkalmaztatott az ablak alá; a' szerencsétlen ifjú már lelépett, lábai remegtek; de most irtóztató láng csapott reá, — 's az ifjú élet nélkül összetörve dült-le, és hevert az utsza kövezetén.

„Amália! — Isten! — boszu!” dörgém az öreg fülebe; 's ez eszméletlenül vitetett a' városi kórházba.

(Vége következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Nászhir. E folyó hét elején jelent-meg m. Orczi báró Orczy Theresia es. k. csillagkeresztes dáma néhai báró Wenkheim József es. kir. aranykulcsos és Arad megye főispánja özvegyének azon örömhirdetménye, miszerint legifjabb fja m. b. Wenkheim Viktor ur ő nga folyó július 30-kán Pellérdén, Baranya megyében házasságra lépénd t. Nagy-Attádi Czín-

dery Maria kisasszonynyal, t. Nagy-Áttádi Czindery László urnak, több tekintetes nemes megye táblabírájának és Jobbaházi Döry Thekla asszonyságnak leányával.

KÜLÖNFÉLE

Hány nyelvet beszélnek a földtekén? Mint némelyek tudni akarják 3.065-töt, és pedig: Európában 487, Ázsiában 948, Afrikában 284, Ausztráliában 64, 's Amerikában 1.282-töt. Ide számítvák a' szójárás és pórbeszéd is. Mennyire különböznek azonban ez adatok Cannabich, Seume, Wimmer és Balby Adriánétól, 's ezekéi ismét hány helyen állnak egymással ellenmondásban?

Fűrészhalak táncza. A' fűrészhalaknak egy neme, mely 2—3 tonna nehézségű 's 16' hosszú is szokott lenni, koronként azzal mulatja magát, hogy a' vizből felbukik, és colossalis testével égre meredvén, ismét alámerül. E' játékból könnyen megmagyarázható ez állatok izom-ereje. Midőn egyszerre több illy hal üzi játékát, melyet a' martózkodó táncznak neveznek, távulról mindugyanannyi szirteknek tetszenek. E' csalódást a' víz hullámmása is elősegíti, mely egészen hasonló a' szirteken megtörött habtorláshoz. Egy hajós tiszt beszéli: miképp' riasztatott-fel egyszer az arabcsokosárbeli őrtől, ki rémülve jelenté, hogy szirtek közelébe jutottak; később pedig kisért, hogy a' képzelte szirtsupok nem egyebek voltak az alkonyi fénynél tánczoló fűrészhalaknál.

Közép amerikai meleg források. Montgomery ur említi, hogy guatemalai útja közben Aguachapa város közelében meleg forrásokat talált, melyek a' geysieriakhoz (Islandban) hasonlóak. E' források egy kopár síkságon fakadnak-fel, 's nagy tért foglalnak el. Egyik tő mintegy 100 yard kerületű; a' viz kivehetőleg zavaros, világos barna színű, keményen buzog, 's 3—4 lábnyi buhorékokat hány-fel. A' gőz sűrű fehér fellegként messze terül el. A' föld kiállhatlan meleg. Az örökös buzogás következtében különféle színű 's íze finom agyag ülepszik-le a' tavak széleire.

Chinai gazember-társulat. Chinában a' Pe-lian-tsao, az az: fehér lotoszvirág-társulat, a' legelvetemültebb 's vakmerőbb csürhe nép egyesülete, 's fő törekvése mindennemű ármánykodás, a' társas rend háborítása, zendülés és gyilkosság között kövér préda hajhászásában áll. Ez emberekről általános vélemény: miképp' tilos könyveket, alapszabályaik és csele fogásaikról szöveget nyomtatnak, melyek saját tolvaj-nyelvöken, különös varázslatokkal 's idézetekkel írvák. Minden nagyobb merénylet előtt bizonyos állatot áldoznak-fel, melynek vérével ajkaikat bekenvén azt akarják jelenteni: hogy egyetlen 's fő erőnyök a' hallgatás, 's hogy az árulónak vére folyand, mint az állaté folyt. Milly szörnyeket szülnék sokszor az emberi társaság mocsára 's barlangjai!

Van Dyck első útja. Saventhemben, Brüssell mellett, egy gyönyörű festmény látható, mely Van Dyck ecsetje alól került-ki. E' kép a' köpenye egy részét leszelő 's azzal koldust felruházó szent Mártont ábrázolja. A' nevezett kép története némileg kalandos; 's így méltónak tartjuk elbeszélésre. — Van Dyck meghasonlott mesterével, Rubens-sel. — Mi adott erre okot? — Az emberek száz meg száz félért beszélnek, melyeknek egyike hihetlenebb, balgább a' másiknál. Az igazi ok következő: Rubens negyvenhat éves volt, 's mind e' mellett is imádta nejét. Van Dyck csak 24-ik évét töltö még be. Ez volt oka a' féltékenységnek: nem a' mester és tanítvány, nem,

a' férj és szerető közt. Egyeleve csak gyanún alapult a' mester féltékenysége; későbbben megbizonyodott a' dolog valóságáról. A' művész tehát a' megsértett férjért állott boszút, midőn híres „tisztító tüzeben“ mind Van Dyck-et, mind kedves Ilkáját a' lángok közé helyezé, 's így a' festményben kárhoztatá-el, kit szívében talán nem tudott kárhoztatni. Azonban a' bíró e' szigorúsáért nem kárhoztatható; ő szintugy adhatá vala nejét a' gehenna tűznek martalékul: de nem; ő eléglé a' tévedőt csábitójával együtt a' tisztító tűz lángjai közt megpirítani; Rubens haragja és szenvedélye csak futó tűz volt. — Ezértis vált-meg Rubens tanítványától olyképp' mint barát barátjától szokott; számüzését legszelidebben adta tudára Rubens. Don Juan szakadása kedvesétől nem olly nagylelkű mint a' mesteré neje csábitójától. Mi több, annyira tetézte az udvariságot, hogy Van Dycknek emlékül egy délczeg mént is aján-dékoza. Van Dyck köszönettel fogadván mestere ajándékát, sarkantyút nyomott annak oldalába, 's Roma felé száguldott. Minthogy azonban Roma felé több ut visz, a' fiatal művész a' saventhem - it választá, hová ünnepnapon érkezett, midőn a' nép ernyős lombok alatt éppen tánczezal mulatá magát. Van Dyck megállott, lovát egy fához köté, 's a' falu legdelibb leányát táncz-ra kérvén, még nem áldozott-le a' nap, midőn a' művész már fülig szerelmes volt. Roma már nem Romában volt neki: a' világ asszonyát Saventhemben, a' szép pórhölgy villogó sötét szemeiben képzelte feltalálni; azért is ott letele-pült. A' napok, hetek, hónapok eltűntek, az idővel a' pénz is; és szükség-e még fejtegetni? hogy a' szerelem a' pénz után ment. Van Dyck eszmélni kezdván eszébe jutott, hogy a' művészet őt Romába szállítja: igen, de miképp' jusson oda? — A' Rubens által nagylelkűleg megtömtt erszényben már csak annyi pénz sem volt, mellyen vásznat vásárolhatott volna. Mit tegyen most? ez volt a' nagy kérdés. — Végre összeszedvén minden bátorságát, egy kolostor-aj-lón kopegtatni kezdett. Az ajtó felnyílt.

„Tisztelendőur — szólt Van Dyck sok bók közben — nincs szentegyhá-zának szüksége nagy oltárképre?“ — „Oltárképre? kitől?“ — „Rubens Péter Pálnak egyik tanítványától.“ — „S a' tanítványnak neve?“ — „Nem tartozik a' dologra; csak a' kép legyen jó.“ — „S jó a' kép?“ — „Türhető!“ — „Ár-ra?“ — „Száz forint.“ — „Sok; de mit ábrázol?“ „Mi önnek tetszeni fog.“ — „Hogy értsen e' tréfát?“ „Nem tréfa; adjon nekem ön egy 4' hosszú vásznat, 's két hét múlva kész a' kép.“ — „S a' száz forintot mikor kell lefizetni?“ — „Ha megszolgáltam érte.“ — „S ha nem?“ — „S ha nem? legyen öné lo-vam“. Az alku megkötetett. — A' két hét még nem mult-el, 's Van Dyck sz Mártona már készen volt. Minthogy azonban Saventhemben a' művész mintákat nem kaphatott, Sz. Mártonhoz magát, a' lóhoz Rubens lovát, a' kol-dushoz pedig a' sekrestyést választá mintaul. A' sors vagy szerencse ugy hozta magával, hogy a' kolostor-főnök valamicskét értett a' festéshez, 's a' száz forintot lefizeté. Van Dyck olasz országba utazott. — 'S a' leánya? — Er-ről hallgat a' krónika. Ugy hisszük, a' művész erről is ugy megfeledezett, mint Rubensnérol. Szegény lányka!

A' tatárok Angliában. Az angol nők ugy gondoskodnak leányaikról, mint fiaikról a' férfiak: azaz, magokra vállalják számos házasságalkalmat szerez-ni leányaiknak, 's gyakran valódi anyai nagylelkűséggel félvagyonukat is eltékozzolják egyetlenegy fővárosi saison költségeire. Sok asszony egész életében falun marad, csak hogy akkor, midőn leánya túl élte a' 20. vagy 21. évet, Londonban megjelenhessen. Illyen falun nevelt leányokra legnagyobb gonddal

szükség lenni, hogy természetöknél fogékony szíveik, melyek az újabb angol regények olvasása által sokkal megsebhetőbbek és fogékonyabbak, megőriztessenek a tatárok cseleltől. — Tatároknak (Tartars) neveztetnek ugyanis angol társas nyelven az első családok ifjabb fiai, kik atyjaik cziméi és nagy vagyona helyett 1—200. évi évenkénti jövedelmet várhatnak, min házat legfőljebb szárazon, de Angliában soha sem tarthatnak, ha csak ezélszerű házas-ság által jóvá nem tudják tenni e született hibájakat. Illy egyédek hajdan de-trimentals, hátra tétetteknek is hivatnak, ámár nagylelkűleg hozzá jön téve: he is respectably connected, azaz, ő maga ugyan nem tiszteleltre méltó, de vannak tiszteleltre méltó rokonai, és ez minden anyának kötelességül tevő, vi-gyázna, hogy amazok és leányai között szerelémviszony ne származzék. Ez utóbbi annál inkább kötelességévé lett minden anyának, mert mióta kormány-hoz fértek a whigek, az ifjabb fiak két ápoló intézetébe, a királyi had és hajóseregbe, a tatárok nehezebben juthatnak; de itt is sokat változtathat egy háború Ázsiában.

Ujnczozások francia országban. — Hivatalos számítások szerint 1791 — 1838-ig berekesztőleg 13.692.000 ujnczot adott francia or-szág, és így 291.317. férfi egy évre. Ez iránt azonban kétkedhetni is; mert a consulság kezdetétől 1814-ki mart. 24-ig, vagy a császárság végeig, csak 4.308.000; ellenben 1791 — 1799-ig nem kevésb, mint 7.262.000 férfi jön be-mutatva, kiknek nagyobb része, az akkori idő zűrzavarában, beszegődtetlenül maradhatott.

Fülfentések. — Amerikai lapok folyton közölnek elmés hihetlenségeket. (Münchhausiádok, de Manxiádok): ezek közül a kiesapongóbbak: hogy egy amerikai olly természetesen tud utánozni a kakaskukorítását, hogy ma-ga a rendes nap, remek kukorításán esalódva, pár órával szokott idejénél előbb kelt-fel. Ugy szintén: hogy egy Newyorki olly kevés merüléssel járó gőzöst talált volna fel, melynek alja ha csak megnedvesítettik, a gőzös oda evez, a hova irányoztatik.

Hahnemann innepe. — Mult évi augusztus 11-kén Hahnemann a ho-moeopáták törz-atyjának 60-ik esztendei tanársága évfordulatát tisztelői és számos baráti, tulajdon házában, Rue Milanban inneplék. Majd nem minden európai nyelven beszédék's versezetek szavaltattak el. Wiek Klárakisasszony, hí-res zongorajátzó, elbájoló játékaival Lisz Elisát kisasszony szép énekével emelék az innep fényét. Az ünneplő agg tudós annyi sok oldalról megitisztel-tetésén nagyon meg volt volt indulva.

Figyelemzetés. Az előfizetésekkel eddig elkészett t. pártfogóit e lapoknak figyelemzetjük, hogy ezekből július elejétől fogva még foly-vást teljes példányokkal szolgálhatunk, akár a cs. k. postahivatalok-nál akár a Regelő hivatalában, Pesten, történjék a megrendelés.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Denes-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajton

uri-utsza 612.